

[Maigaard.]

ventninger, vi har til en skolelovgivning — og jeg vil i og for sig også beklage det af lovtekniske grunde, fordi lovteksten i mangt og meget er præget af, at det er et hurtigt arbejde, der er lagt frem i en valgkamp.

Der er sket meget ude i skolen, siden vi første gang drøftede en reform af folkeskolen i 1972. Væsentligst er vel de strukturelle ændringer, der er sket under betegnelsen § 21-skolen, og vigtigt er også, at skolens indhold er blevet ændret med de såkaldt vejledende hæfter, som folkeskolens læseplanudvalg har sendt ud.

Disse ændringer på struktur og på indhold, som allerede er foregået, stiller i realiteten folketingsret over for et valg: folketingsret kan gøre status med loven over den udvikling, som allerede er foregået, eller folketingsret kan være en pådrivende kraft, der sætter sig som opgave at skabe en skole, der er mere børnevenlig og mere demokratisk.

Socialistisk folkeparti stiller sig på det standpunkt, at folketingsret skal være en pådrivende kraft, og at loven skal fremme udviklingen. Vi vil derfor gerne forhandle om forslaget, der foreligger, ud fra følgende 7 hovedsynspunkter.

Vi ønsker for det første folkeskolen som et led i et 12-årigt uddannelsessystem — jeg understreger et uddannelsessystem, ikke skolesystem. Nogle vil sige, det er utopi ud fra de givne økonomiske forhold, men jeg vil godt pege på, at vi i næste folketingsssamling skal revidere loven om de erhvervsfaglige grunduddannelser, og det forekommer mig helt utænkeligt, at folketingsret vil revidere denne vigtige lov uden samtidig at fastlægge principperne for de 16-19-åriges uddannelse, f. eks. i en rammelov om de 16-19-åriges uddannelse. Derfor mener jeg, at vi nu, altså netop når vi ser frem til næste samling, må se folkeskolelovgivningen som et led i et uddannelsessystem, der bygger på et 12-årigt uddannelsesforløb.

For det andet er SF's udgangspunkt for disse forhandlinger vores ønske om at skabe en folkeskole, der er udelt, der er eksamensfri og uden karakterer. Udelt, fordi vi ved, at delingen efter 7. klasse er en social deling — vi behøver ikke at diskutere det længere, vi ved det — uden karakterer og eksamen, fordi vi mener, at karakterer og eksamen hindrer fornyelse i folkeskolen, det bevarer

den folkeskole, vi kender alt for godt, en folkeskole, som ikke passer til de børn, som kommer fra hjem, der ikke har en boglig tradition, ikke har en teoretisk baggrund. Når man har det standpunkt, vil jeg nok sige, at lovforslaget på ingen måde tilfredsstiller vores ønsker med den maskerede real-eksamen, det indeholder.

For det tredje vil vi om fagene sige, at vi ikke har noget imod, vi kan godt se nytten i at styrke f. eks. faget dansk, men fru Tove Nielsens bemærkninger skulle meget nødig drive lovgivningen derhen, at vi nu skal til bogstavterpning i 1. og 2. klasse. Det afgørende må være, at der er rimelige kundskaber, når forløbet er færdigt, men vi skal ikke styrke den fejltagelse, at man absolut skal have lært et barn at skrive og læse efter 1. klasse.

Vi er herudover, når vi diskuterer fagene, mod fagtrængslen og for en faglig integration. Og ud fra dette synspunkt synes jeg nok, at forslaget er et egnet udgangspunkt for en diskussion, som prøver at begrænse fagernes antal og skabe øget integration.

For det fjerde er vi for en skole, der er åben ud mod samfundet, i kontakt med samfundet. Der er det nok sådan, at folketingsret må give paragraffen, som vedrører disse ting, kød og blod — det er ord uden væsentligt indhold — men jeg håber og tror, at en af de afgørende ting, som udvalget skal gøre, netop er at sikre en mere samfundsåben skole, sikre, at skolen isoleres mindre, men kommer i større overensstemmelse og har større kontakt med det omliggende samfund.

Vi er også i forlængelse af vore synspunkter om den samfundsåbne skole indstillet på at prøve at bygge så megen ligestilling for de praktiske fag ind som muligt, fordi vi synes, at praktisk og teoretisk arbejde, praktiske og teoretiske fag, må ligestilles, har lige værd. Det siger alle, men der sker jo forbavsende lidt; folkeskolen er sejlivet, den har en sejlivet teoretisk boglig tradition. Vi mener, at det er en væsentlig opgave for folketingsret, ikke mindst fordi der jo har været enighed om det, at sikre praktisk og teoretisk arbejdes ligeværd, når det skal udformes i lovparagrafferne.

For det femte må folketingsret beskæftige sig med skolens indhold. Det kan ikke være rigtigt, at ministeren, hvilket i praksis vil